

Tournéer, der indbringer baade Guld og Hæder. For hendes 7-Aars Datter følger en fransk Gouvernante, som tager sig af den lille Piges Opdragelse.

Fru Nevada er en nydelig Kvindeskikkelse, indtagende og ligefrem i Samtale. Hun boede i Dagmarhotellet i de Dage, hun var i København, og fandt sig meget tiltalt af de Danske, som hun første Gang gæstede, men rimeligvis ikke sidste Gang; thi endskønt Udlandet og Syden er langt mere bemærkede i deres Bifald, saa følte hun dog, at i det Bifald, Københavnerne viste hende, var der en Sympati og en Forstaaelse, der rørte hende dybt. Ved hendes 4de Koncert havde Kronprinsen og Kronprinsessen med Følge givet Møde, og der var ingen Ende paa Fremkaldelser.

Fru Nevada har sit Hjem i Paris, hvor hun hviler efter sine Rejser, og hendes Bekendtskabskreds og Venskabskreds omfatter Verdens største Komponister og Kunstnere, der stadigt viser hende den største Hyldest og Beundring. I København sang hun blandt andet Rossinis Barberen, Skyggearien af Dinorah og en russisk Folkevisen, der maaské gjorde størst Lykke. Da hun i Rusland sang denne, kom Russerne ganske ud af sig selv, og der fortælles ret morsomt herom.

Studerne i Kiew, som er meget uciviliserede i deres Opførsel, havde fyldt Huset. Nu har Studenterne den Skik, at de efter et Numer, der gør særlig Lykke, kaster en Studenterhue op paa Scenen. Sangerinden kysser Huen og kaster den ned igen, hvorpaa Studenterne slaas om den og tidt under Tumulten knækker Arme og Ben. Da Fru Nevada havde sluttet, skete det nu, at Studenterne i deres Begejstring kastede 3—400 Huer op paa Scenen, og da Fruen ikke mente at kunne kysse dem alle, hvad Studenterne højrosted forlangte, maatte Tæppet gaa ned.

Folkevisen var det sidste Numer paa Programmet, og Studenterne stormede derfor straks op bag Scenen og greb ikke blot deres Huer, men ogsaa Sangerinden, som de bar i Guldstol til Hotellet i 30 Graders Kulde. Efter denne Sukces, der forskaffede Sangerinden en haardnakket Forkølelse, forbød Politiet Studenterne at tage deres Huer med ind i Teatret, og Forbudet var ledsaget af en Politivagt, der var anbragt i Orkestret og formodenlig havde sine Knutter i Beredskab.

Københavnerne har ikke baaret Fru Nevada i Guldstol, men de glemmer sent hendes første Besøg her i Hovedstaden.

I Torsdags gav Fru Nevada en ekstra Koncert i Tivoli, hvor hun blandt andet sang Cavatine af Operaen La Traviata.

Efter Forlydende vil Fru Nevada tage Ophold nogle Dage paa Skodsborg og nyde den danske Natur med sin skønne Udsigt over Øresund, og senere igen give en Folkekonzert i Tivoli.

Endnu et Par Udtalelser om Ordet „Forfatterinde“.

Undertegnede er fuldt enig med Forfatterne H. og K. om Nævnelser af Kvinden som Forfatter, Lærer o. s. v., men der er ogsaa en anden Side af Sagen, som bør frem-

hæves, og det er: Vi skrivende Damer møder som kendt, endnu den Dag i Dag tit Uvilje og betragtes af mange blandt vort Køn med skæve Øjne. Det er Læringer fra gammel Tid, da det, at en Kvinde syslede med Bog og Pen, regnedes for noget, som laa over hendes indskrænkede Synsgrænse. Deraf fulgte, at slog en Kvinde endelig an med sit Skriverseri og fik et Navn som Skribent, regnedes hun for et umaadeligt stort Lys. Det er disse to Synsmåder, som endnu er fremmende for os. En Kvinde kan godt skrive, uden at hun derfor bør regnes, eller at Folk bør tro, hun selv regner sig som noget særligt fremragende. Alligevel er der den Dag i Dag mange Mennesker, som har en vis Sky for at bruge Ordet Forfatterinde, baade om sig selv og om andre, idet de mener, at Folk ler deraf og kalder det Vigtighed. Det er denne Fordom, jeg vil optræde imod. For en Del Aar tilbage, da jeg kun havde udgivet 2 større og 1 mindre Bog, lod jeg et Par Ord falde i den gammeldags Retning, at det generede mig at modtage Breve med Ordet Forfatterinde udenpaa. En tilstedeværende ældre, anerkendt Forfatter tog da Ordet og sagde omtrent følgende: Der står Kvinden frem hos Dem. En Mand vilde aldrig tale saaledes. De har udgivet tre Bøger, som tilmed er bleven overordenlig godt modtagne af Pressen. Hvis De nu var en Mand, tror De saa, De et eneste Minut vilde undlade, at De i Blade og paa Breve nævnte Forfatteren Hr. X? Eller tror De, Folk ville le deraf? En Mand, som har skrevet flere Aar, har han ikke Lov at kalde sig Forfatter, uden at der bliver gjort Nar af ham? Men en Kvinde da? Hun kan ikke kalde sig Forfatterinde, saa ler Folk. Forfatteren P. Mariager, Forfatteren Gustav Wied, Forfatteren Helge Rode, Forfatteren Adolf Langsted, Forfatteren Carit Etlar, Forfatteren Vilhelm Andersen, Forfatteren H. Schwanenflugel, Forfatteren Christoffer Boeck, Forfatteren O. Andersen, Forfatteren A. C. Larsen, Forfatteren Vilh. Bergsøe o. s. v. o. s. v. — jeg nævner i Flæng en Del Navne, „små“ og „store“, „unge“ og „gamle“, „lærde“ og „skolelitterære“ imellem hverandre. Er der en eneste af disse Mænd, som vil finde det latterligt, at man kalder ham Forfatter? Hvad er det da for en gammel Overtro, at en skrivende Kvinde ikke har Lov at nævne sig Forfatterinde, naar hun bevisligt er det? — Jeg indvender da, at man maaské mente, hun skulde leve af det for at have Ret til Navnet. — Gud hjælpe de stakkels Forfattere, hvis de skulde leve af deres Pen og ikke have Ret til Forfatternavnet! — Det svarer: Nej, man kan være vis paa, at de fleste af dem ikke lever af deres tarvelige Bogvederlag, men ved Siden af har en eller anden „Leveindtægt“. — Jeg har siden tit tænkt over det sagte, og jeg maa i alt give Manden Ret. Der er et samsvarende Tilfælde. En Kvinde er Lærerinde om Formiddagen. Hun er ikke nogen Frøken Zahle eller Frøken Engelhardt, men desuagtet skriver hun sig baade i Mandtalslisten og paa Foden af Breve: Lærerinde. Hvorfor? Blandt andet fordi hun véd, at det viser, hun er en Kvinde med en vis Dannelse. Hvem er Frøken Emma P. eller Fru Hanne D? Men Lærerinde Frøken Emma P. og Lærerinde Fru Hanne D., det er en Stilling, som gør, at Vedkommende regnes til det gode

Selskab. Derfor gør de slet ikke Krav paa at betragtes som noget særligt fremragende, men man vil ikke trække paa Skulderen ad dem, fordi de modtager Breve med Ordet: „Lærerinde“. Og det er akkurat eller bør være akkurat det samme med „Forfatterinde“. Lad de sidste Rester af fordums Tids Taabelighed forsvinde med Hensyn til de skrivende Kvinder. Betragt dem paa samme Maade som en skrivende Mand, hverken som noget særligt fremragende eller som noget, der bør leses af. Er en Kvinde Lærerinde, saa lad hende med Ære bruge sin Titel, er hun Forfatterinde, saa lad det samme ske og tænk stadigt paa de mange Mænd, som uden Sky tager imod Navnet og slet ikke lader sig regne som „Halvguder“ af den Grund.

En gammel „Forfatterinde“.

Krigens Afskyeligheder i Fredstid.

Det er ubegribeligt, at vi Kvinder kan tie til de Afskyeligheder, der gaar for sig over for vore Sønner i Rekruttiden. Vore unge flinke Sønner, der møder ufordærvede fra et godt Hjem, hvor der aldrig føres raa Tale, bliver i det Øjeblik, de møder i Tjenesten, behandlet med den mest grænseløse Raahed og indøves under Eder og Forbandedelser. De bliver tvungne til at høre paa de afskyeligste Ukvemsord og haanede og truede, hvis de ikke tager Del i Soldatergrovhed og alle Slags Stygheder. At der findes daarlige og slette Subjekter over alt, hvor saa mange kommer sammen og at Daarligheden yderlig forøges ved den Mandfolketone, som fremkommer, naar Mænd er alene, det faar være, det er Ulykke nok i sig selv, men det utilladelige, ja utilgivelige er, at denne raa Tone kommer fra de Overordnede og planter sin Sæd i de Unges Sind til stygge Minder hos de unge Mænd for hele Livet; det er her, vi Mødre maa gribe ind, fordi vi i Virkeligheden har Allierede hos mange gode Mænd i Samfundet, i Særdeleshed hos Fredsvennerne.

I Udlandet læses om forfærdelige Mishandlinger af Soldater, men Danmark staar ikke tilbage heri, og man sporer Militarismens Aand ogsaa ved vore Rekruttskoler.

Den Aand, der med brutale Skældsord og umenneskelig Behandling tvinger et Individ til Underkastelse og i Tavshed at taale den største Uret, den Aand demoraliserer selv de bedste, og hvad vil en Moder sige, naar hendes Søn er Genstand for en lignende Mishandling, som der for nogen Tid siden meddeltes i københavnske Blade:

Blandt de tre Rekruter var Nr. 56 af 1. Komp., en Husmandssøn fra Jylland.

Bedst som de unge Knøse nu gantedes, skubber en af dem til 56, der staar med et Fad Vand i Hænderne, Indholdet ryger ned ad Trappen, og en Del rammer Sergeant Løwe, som stod i Stueetagen, paa Brystet af hans Frakke.

Rekruten iler skyndsomst ned for at gøre Sergeanten en Undskyldning.

Men i det samme drager Løwe sin Sabel og tamper paa det ubarmhertigste løs paa den værgeløse Rekrut; over Arme, Ben og Krop regner Sabelslagene, mens Kammeraterne skrækslagne er Øjenvidner til den rasende Mands Overfald.